

Prædiken til 6. søndag efter påske Joh. 15,26-16,4

Jeg valgte at læse fra oversættelsen *Den Nye Aftale* i dag. Det var efter en del overvejelse. De af jer, der sidder med salmebogen og læser med der, så, at der i den autoriserede oversættelse ikke står ”I skal bekræfte det”, men ”I skal vidne”.

Jeg synes, begge ord er lige berettigede i forhold til tekstens mening. Men nu lige efter konfirmationen i torsdags valgte jeg altså oversættelsen ”bekræfte”.

For konfirmander gjorde jo lige præcis det, Jesus beder dem om. De bekræftede ved at sige ”Ja”.

Men bekræftede de dermed, at de tror på, at Jesus er Guds søn? Selvfølgelig, vil man umiddelbart svare, det er jo det, det hele går ud på. Men det var faktisk noget helt andet, jeg fortalte dem lige inden deres ”Ja” ved alteret.

”I skal ikke beskæftige jer med, om I tror eller ej. Det er ikke jeres tro, I bekræfter ved alteret. Det er lige meget, om I tror, I skal blot sige ja til, at nogen lod jer døbe engang. Og spørger nogen jer, om I tror på Gud, og ved I ikke, hvad I skal svare, så svar: Jeg er døbt og konfirmeret”.

Og jeg mener det virkelig. Den dér optagethed af om vi er troende eller ej, den er så

lige gyldig. Vi får mere ud af at lytte til ordene, synge salmerne og modtage sakramenterne, end vi gør af at granske vores indre for tro. Spørger nogen, om vi tror, at Jesus er Guds søn, skal vi bekræfte det, siger han.

Det minder mig om en af dem, han taler til i denne afskedstale til disciplene. En, som må have stået og lyttet intenst til Jesu ord. Peter. Peter bekræftede ikke i første omgang sin tro, mildt sagt ikke. Er du ikke en af dem, der fulgte Jesus? Nej! svarede Peter, jeg kender ham ikke! Jo, du er en af dem! Vel er jeg ej! Jo, han plejer at være sammen med Jesus, og Peter svarede tredje gang: Jeg kender ham ikke!

Og hanen galede, og Peter indså, at han havde fornægtet Jesus tre gange, præcis som Jesus havde fortalt ham, han ville gøre. Peter gjorde det, fordi han var rædselsslagen for at blive taget til fange. Men han gjorde det.

Hvorfor er denne del af Jesu lidelseshistorie så vigtig? Og hvorfor er det noget af det, vi altid husker? Hvorfor skrev evangelisterne det ned, når de kunne undlade det, og nøjes med at tale godt om Peter? Fordi det er så vigtigt, at vi kender den side af Peter også. Peter vaklede. Peter var også den første til

at bekende, at Jesus er Kristus. Det gjorde han, da Jesus spurgte disciplene direkte. ”Du er Kristus, den levende Guds søn”, svarede Peter. Men det holdt ikke længe, så benægtede han det selvsamme. For end ikke Peter, som kendte Jesus og så ham i øjnene den dag, han af hele sit hjerte troede, at det var Guds søn, han stod over for, end ikke han kunne bære sin tro alene. Derfor er hans fortælling så vigtig for os i dag. Peter, bekræfteren og fornægteren. Ham, der skulle bygges kirke på, og ham, der i første omgang ikke ville udbrede kristendommen til andre end jøderne. Som skulle overtales kraftigt til det af Paulus. Ham, der blev en af grundlæggerne af kristendommen alligevel. Som blev henrettet i Rom, og over sig fik bygget, ja, Peterskirken.

Peters tro kom og gik. Tro kommer og går. Tro er diffus. Tro har en tendens til at tale mere om os end om det, vi tror på.

Vi skal ikke bryste os af, at kunne sige, at vi tror på, at Jesus er Guds søn. For vi skal gøre det for at vidne om Kristus, ikke om os selv. Og det vidnesbyrd, siger Jesus, vil han sende Helligånden til os, for at vi kan klare. Det kan vi ikke tage på os selv. Det er Helligånden, der vidner om Guds søn igennem os.

Tro er godt. For os selv. Bekendelse er noget, vi gør sammen som kirke. Det er i fællesskabet, at bekræftelsen af, at Jesus er den levende Guds søn, Kristus, giver mening. For her skal vi ikke selv bære troen. Det er gennem Helligånden, vi kan være kirke. Kirken er fællesskabet om troen på, at Jesus er Guds søn.

På søndag er det Pinse. Så evangeliet til i

dag er ikke valgt tilfældigt. I Pinsen sendte Gud sin Ånd for at indgyde de skrækslagne disciple mod til at gå ud i verden og gøre alle folkeslagene til Jesu disciple, som vi hørte ham sige i dåben før.

Og hvordan hjælper vi til med denne opgave?

Ved at tro? Tjah, det tilkommer kun os selv og vores egen retfærdighed i forhold til Gud. Jeg mener ikke, at troen er ligegyldig, på ingen måde. Den hjælper os, styrker os, giver os mod og holder os fast i Guds nåde. Men den er privat. Den veksler og bevæger sig for de fleste af os. Og når vi bekender den, risikerer vi at bekende os selv snarere end Guds søn. Troen skal give os mod i vores indre til at bekende, ikke vores tro, men kirkens tro. Turde svare med enkelthed: Jeg er døbt og konfirmeret.

Det er for os her i dag i vores del af verden en enkel sag, men det har det ikke altid været, og kristne bliver stadig forfulgt og slået ihjel for deres tro andre steder i verden. Det var det i den grad heller ikke for de første kristne, apostlene, som gik ud og stod ved deres tro på, at Jesus er den levende Guds søn. De skulle udelukkes af synagogerne, de skulle slås ihjel, og dem der gjorde det, ja de troede jo, at de gjorde det i Guds navn, som de troede, de slog Jesus ihjel i Guds navn. Som mange siden har slået ihjel i Guds navn både inden for kristendommen og andre religioner.

Så hvordan hjælper vi med at udbrede kristendommen, som Jesus påbød os at gøre det?

Her kan vi passende vende os mod det brev, vi har hørt fra Peter selv i dag. Vi skal, som

Peter skriver i brevet, vi hørte før, være fornuftige og holde hovedet koldt, også når vi bliver bange. Og det bliver vi! Bange for om vores tro er langtidsholdbar, om den er stærk nok til at kunne bære, om den er sand. Vi bliver bange for andres tro, bange for hvad den kan gøre ved vores. Det var, da Peter blev bange, at troen mistede sin kraft i ham, og han fornægtede frem for at bekende. Det er også, når vi bliver bange, at vi lukker os inde i vores egen tro og fokuserer på den. Og det er, når vi bliver bange, vi holder op med at elske hinanden. Men Peter skriver, at vi først og fremmest skal holde fast i den indbyrdes kærlighed – fællesskabet.

Vi skal blive ved med at elske hinanden. Det kristne fællesskab er et åbent fællesskab, hvor enhver inviteres til at bære og blive båret. Det eneste, der kræves for at være med i det fællesskab, er dåben. Er du døbt, er du kristen. Er du døbt, tilhører du Kristus. Er du døbt, kan du blive konfirmeret. Også uden at granske dit indre for, om du på stående fod tror eller ikke tror.

Hvis du ikke kan svare ja til din tro, så frygt ikke, han spørger dig igen, som han gjorde det med Peter.

Når alt kommer til alt, er det ikke os, der bærer Kristus, men Kristus der bærer os. Hans alene er magten og æren i al evighed.

Amen

Anne Vad Gadsbøll
Hendriksholm Kirke

Salmer:
3, 587, 370, 294, 371

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk